

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

8 септември 2016 година¹

„Конкуренция — Картели — Белгийски, германски, френски и нидерландски пазари на скариди от Северно море — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Определяне на цените и разпределяне на обемите на продажбите — Допустимост на доказателства — Използване като доказателство на тайни записи на телефонни разговори — Преценка на способността за плащане — Пълен съдебен контрол“

По дело T-54/14

Goldfish BV, установено в Зауткамп (Нидерландия),

Heiploeg BV, установено в Зауткамп,

Heiploeg Beheer BV, установено в Зауткамп,

Heiploeg Holding BV, установено в Зауткамп,

представявани от P. Glazener и B. Winters, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска комисия, представлявана първоначално от F. Ronkes Agerbeek и P. Van Nuffel, впоследствие от Van Nuffel и H. van Vliet, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС, от една страна, за отмяна на Решение C(2013) 8286 окончателен на Комисията от 27 ноември 2013 година относно производство по член 101 ДФЕС (дело AT.39633 — Скариди) в частта, в която се отнася до жалбоподателите, и от друга страна, за намаляване на размера на наложените им глоби,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: G. Berardis, председател, O. Czócz и A. Popescu (докладчик), съдии,

секретар: J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 10 декември 2015 г.,

¹ — Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 Goldfish BV, Heiploeg BV, Heiploeg Beheer BV и Heiploeg Holding BV (наричани по-нататък общо „жалбоподателите“ или „Heiploeg“) са част от група предприятия с основен предмет на дейност търговия със скариди и други черупчести мекотели и ракообразни.
- 2 Продуктът, до който се отнася настоящото дело, е скаридата от Северно море (crangon crangon), която е вид скарида, ловена в Северно море. По-голямата част от улова се разтоварва в Дания, Германия и Нидерландия. Този улов впоследствие се купува направо от търговци, специализирани в покупката на скариди (contract fishing), или в Нидерландия при продажба с явно наддаване (free fishing).
- 3 Впоследствие търговците преработват и третираят скаридите от Северно море, като ги чистят, замразяват и опаковат. Търговците доставят скаридите от Северно море за консумация от човека, обелени или необелени, замразени или незамразени на търговци на дребно, като супермаркети, борси за морски дарове, предприятия за преработка на храни или ресторанти.
- 4 На 14 януари 2003 г. Nederlandse Mededingingsautoriteit (Нидерландски орган за защита на конкуренцията, наричан по-нататък „NMa“) приема решение въз основа на нидерландския закон за защита на конкуренцията и на член 101 ДФЕС срещу няколко предприятия и сдружения от предприятия, които осъществяват дейност в областта на търговията със скариди от Северно море. Това решение се отнася до споразумения относно минималната цена и до производствени ограничения за периода януари 1998 г.—януари 2000 г., както и до създаването на пречки пред влизането на нови търговци на нидерландския пазар на продажба на скариди с явно наддаване в периода октомври—ноември 1999 г. Наложени са глоби на Heiploeg BV, на Goldfish, на Klaas Puul & Zoon BV и на L. Kok International Seafood BV.
- 5 На 28 декември 2004 г. при обжалване по административен ред глобите на няколко малки търговци, включително на L. Kok International Seafood, са отменени, а глобите, наложени на Heiploeg BV, на Goldfish, на Klaas Puul & Zoon, са намалени. В останалата си част решението на NMa по принцип е оставено в сила с решенията на Rechtbank Rotterdam (Съд на Ротердам, Нидерландия) и на College van Beroep voor het bedrijfsleven (Апелативен съд по административноправни спорове в областта на икономиката, Нидерландия, наричан по-нататък „College van Beroep“).
- 6 На 13 януари 2009 г. Klaas Puul BV, Klaas Puul Beheer BV, Klaas Puul Holding BV (наричани по-нататък общо „Klaas Puul“), които произвеждат и търгуват с различни видове морски дарове, уведомяват Европейската комисия за намерението си да подадат молба за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер във връзка с глобите за наличие на картел в сектора на търговия със скариди от Северно море. Вследствие на това Комисията предоставя „пореден номер“ по смисъла на точка 15 от Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2006 г.“) на Klaas Puul до 26 януари 2009 г., за да му позволи да събере необходимите сведения и доказателства.

- 7 На 26 януари 2009 г. Klaas Puul подава пред Комисията молба за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер на основание Известието относно сътрудничеството от 2006 г., която е одобрена под условие на 17 март 2009 г.
- 8 На 24, 25 и 26 март 2009 г. Комисията на основание член 20, параграф 4 и член 21 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), извършва проверки в търговски помещения и частни жилища в Белгия, Дания, Германия и Нидерландия. Между 3 август 2009 г. и 9 март 2012 г. Комисията отправя множество искания за предоставяне на информация. Klaas Puul продължава да съдейства на Комисията, като ѝ предоставя информация, документи и обяснения.
- 9 На 12 юли 2012 г. Комисията взема решение за започване на производство срещу Heiploeg, Holding L.J.M. Kok BV, L. Kok International Seafood (наричани по-нататък общо „Kok Seafood“), Klaas Puul и Stührk Delikatessen Import GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „Stührk“). Същия ден Комисията приема изложение на възраженията срещу тези дружества.
- 10 Всички адресати на изложението на възраженията впоследствие искат и получават DVD с документите от преписката на Комисията, с които може да се прави справка. Единствено Heiploeg се запознава с документите и изявленията, с които може да се прави справка само в помещенията на Комисията. Останалите адресати на изложението на възраженията не искат достъп до тези документи и изявления. Всички адресати на изложението на възраженията представят писмени становища и са изслушани на 7 февруари 2013 г.
- 11 На 27 ноември 2013 г. Комисията приема Решение C(2013) 8286 окончателен от 27 ноември 2013 година относно производството по член 101 ДФЕС (дело AT.39633 — Скариди) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обжалваното решение

- 12 С обжалваното решение Комисията констатира, че в периода от юни 2000 г. до януари 2009 г. Heiploeg, Klaas Puul, Kok Seafood и Stührk — дружества, които осъществяват дейност в сектора на сивите скариди от Северно море — са участвали в различни споразумения и съгласувани практики и в обмен на чувствителна информация, което е довело до нарушаване на член 101, параграф 1 ДФЕС.
- 13 Обжалваното решение се отнася до пазара на сиви скариди от Северно море. Комисията констатира, че тези скариди се разпределят основно сред потребителите в пет държави членки, а именно Белгия, Дания, Германия, Франция и Нидерландия. На Белгия се падат около 50 % от общото потребление на скариди от Северно море, на Германия — 25 %, а на Нидерландия — по-голямата част от останалото потребление. Двата най-големи търговци на скариди от Северно море в Европейския Съюз са Heiploeg и Klaas Puul.
- 14 Картелът, за който се отнася обжалваното решение, представлява единно, продължено и сложно нарушение на член 101 ДФЕС. Комисията посочва, че този картел се състои в съгласуване на цените, съгласувани практики и обмен на чувствителна търговска информация между доставчиците на скариди от Северно море. Според обжалваното решение този картел има за цел едновременно да повлияе върху равнището на цените на скариди от Северно море, да ограничи на конкуренцията и да стабилизира пазара.

- 15 В обжалваното решение картелът е описан като основан на двустранни контакти между дружествата. Участващите дружества, и по-специално Heiploeg и Klaas Puul, отдавна имали чести контакти, за да обсъждат делата си. Heiploeg и Klaas Puul разкривали и координирали действията си на пазара и обменяли чувствителна търговска информация. Двете дружества били сключили по-специално споразумения относно цените, по които да плащат на доставчиците си, относно цените, които да се фактурират на различните клиенти, и относно разпределянето на тези клиенти.
- 16 Комисията констатира, че Stührk също било сключило споразумения за фиксиране на цените с Heiploeg и открито избягвало конкуренцията с Heiploeg и с Klaas Puul. Накрая, в обжалваното решение се посочва, че Kok Seafood е сключило дългосрочно споразумение с Heiploeg, за да продава скаридите си на Heiploeg по цена, определена в зависимост от препродажната цена, която може да получи Heiploeg. Целта на това споразумение била Kok Seafood да не се превърне в конкурент на пазара на скариди.
- 17 Тези констатации се основават по-специално на изявленията на Klaas Puul, направени с цел освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, и на приложените в подкрепа на тази изявления доказателства, на намерени от Комисията в предприятията по време на внезапните проверки (т. 8 по-горе) документи, сред които направени от г-н К. аудиозаписи на телефонни разговори и открити в Kok Seafood писмени бележки на телефонни разговори, както и на отговори на искания за предоставяне на информация и на потвърждения, направени от Stührk.
- 18 Въз основа на посочените в точка 17 по-горе доказателства в обжалваното решение се заключава, че различните сложни договорки между различните дружества представляват действия по координиране на пазара, включващи антиконкурентни споразумения или съгласувани практики по смисъла на член 101 ДФЕС.
- 19 Прието е, че картелните споразумения, в които участва Heiploeg, представляват единно продължено нарушение, извършено в периода 21 юни 2000 г.—13 януари 2009 г. (наричан по-нататък „разглежданият период“). По отношение на Heiploeg Holding е прието обаче, че то носи отговорност само за период от две години и единадесет месеца, считано от 3 февруари 2006 г.
- 20 Що се отнася до изчисляването на размера на глобите, в обжалваното решение Комисията прилага разпоредбите на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕО) № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“). Комисията определя основния размер на глобата на Heiploeg — вземайки предвид стойността на продажбите за счетоводните 2000/2001—2007/2008 година (80—90 милиона евро) — в зависимост от степента на тежест на нарушението (16 %), и умножава стойността на продажбите по броя на годините на участие на предприятието (8,5 за Heiploeg и 2,91 за Heiploeg Holding). След това на основание точка 25 от Насоките Комисията добавя допълнителна сума от 16 %. В резултат на тези изчисления основният размер на глобата, която трябва да бъде наложена, става 124 596 000 EUR (включващ глобата на Heiploeg Holding).
- 21 Поради специфичните обстоятелства по делото и по силата на точка 37 от Насоките наложената на Heiploeg глоба е намалена с 75 %, за да се отчетат делът от стойността на продажбите на обхванатия от картела продукт спрямо общия оборот и разликите в участието на всяка една от страните. След тази корекция глобата, която трябва да бъде наложена, е фиксирана в размер на 31 149 000 EUR (включващ глобата на Heiploeg Holding).

- 22 Освен това, в приложение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003, според който размерът на глобата не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота за годината, която предхожда решението на Комисията, глобата е фиксирана в размер на 27 082 000 EUR (включващ глобата на Heiploeg Holding).
- 23 Накрая, Комисията отхвърля искането на Heiploeg за намаляване размера на глобата поради неспособност за плащане на основание точка 35 от Насоките.
- 24 Разпоредителната част на обжалваното решение има следното съдържание:

„Член [първи]

Следните предприятия са нарушили член 101, параграф 1 ДФЕС, като са участвали в посочените периоди в единно продължено нарушение в търговията със скариди от Северно море в Европейския съюз, което се състои във определяне на продажни и/или изкупни цени и в обмен на чувствителна търговска информация относно цените, клиентите и обемите, а за някои от предприятията — и в подялбата на пазара и на клиентите:

- а) Heiploeg от 21 юни 2000 г. до 13 януари 2009 г.;
- б) Klaas Puul от 21 юни 2000 г. до 13 януари 2009 г.;
- в) Stührk от 14 март 2003 г. до 5 ноември 2007 г.;
- г) Kok Seafood от 11 февруари 2005 г. до 13 януари 2009 г.

Член втори

За посочените в член 1 нарушения се налагат следните глоби:

- а) Heiploeg BV,

Goldfish BV и

Heiploeg Beheer BV

при условията на солидарна отговорност: 14 262 000 EUR;

Heiploeg BV,

Goldfish BV,

Heiploeg Beheer BV и

Heiploeg Holding BV

при условията на солидарна отговорност: 12 820 000 EUR;

- б) Klaas Puul BV,

Klaas Puul Beheer BV и

Klaas Puul Holding BV

при условията на солидарна отговорност: 0 EUR;

в) Stührk Delikatessen Import Gmbh & Co. KG : 1 132 000 EUR;

г) L. Kok International Seafood BV и

Holding L. J. M. Kok BV

при условията на солидарна отговорност: 502 000 EUR;

[...]“.

Производство и искания на страните

- 25 На 23 януари 2014 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 26 В писмената си реплика, подадена в секретариата на Общия съд на 27 май 2014 г., жалбоподателите уведомяват Общия съд, че на 28 януари 2014 г. са били обявени в несъстоятелност от Rechtbank Noord-Nederland (Съд на северна Нидерландия).
- 27 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 23 март 2015 г., жалбоподателите искат от Общия съд да разгледа делото с предимство.
- 28 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (девети състав) решава да започне устната фаза на производството, без да удовлетвори подадената от жалбоподателите молба за разглеждане на делото с предимство.
- 29 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 10 декември 2015 г., по време на което е взето решение да се поиска от жалбоподателите да представят на Общия съд след съдебното заседание информация за продажната стойност на различни техни активи и за съдбата на предприятията след обявяването им в несъстоятелност. Жалбоподателите изпълняват това искане в определения срок.
- 30 Устната фаза на производството приключва на 18 януари 2016 г.
- 31 Жалбоподателите молят Общия съд:
- да отмени изцяло или отчасти обжалваното решение,
 - да отмени наложената им глоба или поне да намали нейния размер,
 - да наложи друга санкция, която Общият съд счете за подходяща,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 32 Комисията моли Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
 - да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

- 33 По време на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд жалбоподателите посочват, че третото искане от жалбата не е самостоятелно искане и че следователно не е необходимо Общият съд да се произнася по него, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

От правна страна

- 34 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват три основания, изведени по същество, първо, от нарушение на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003, тъй като Комисията е използвала като доказателство за нарушението на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003 тайно направени аудиозаписи, второ, от нарушение член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003, тъй като Комисията е използвала като доказателство за нарушението на член 101 ДФЕС бележки относно тайно направените аудиозаписи, и трето, от това, че Комисията неправилно е отказала да вземе предвид неспособността за плащане на жалбоподателите по смисъла на точка 35 от Насоките.

- 35 Поради тясната връзка между първото и второто основание те следва да се разгледат заедно.

По първото и второто основание, изведени от нарушение на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003, тъй като Комисията е използвала съответно тайно направени аудиозаписи и бележки относно тези записи

- 36 В рамките на първото основание жалбоподателите посочват, че тайните записи на телефонни разговори представляват незаконно доказателствено средство за установяване на нарушение на член 101 ДФЕС и че следователно Комисията не е трябвало да използва тези записи като доказателствено средство в обжалваното решение, под страх от нарушаване на тази разпоредба, както и на член 2 от Регламент № 1/2003.
- 37 В рамките на второто основание жалбоподателите посочват, че достоверността на бележките, придружаващи тайните записи на телефонни разговори, на които се позовава Комисията в обжалваното решение, е твърде малка, така че използването им като доказателствено средство в обжалваното решение също нарушава член 101 ДФЕС и член 2 от Регламент № 1/2003.
- 38 Предвид оплакванията на жалбоподателите, на първо място, Общият съд трябва да разгледа при какви условия тайните записи на телефонни разговори и свързаните с тях бележки могат да се допуснат като доказателствени средства, за да се установи нарушение на член 101 ДФЕС.
- 39 Ако се стигне до изводът, че в случая е възможно Комисията да използва тези доказателства, на второ място, трябва да се разгледат доводите на жалбоподателите относно достоверността на бележките, свързани с посочените телефонни разговори, за да се установи дали тези доводи поставят под въпрос спазването от Комисията на член 2, първо изречение от Регламент № 1/2003, съгласно който тежестта на доказване на нарушение на член 101 ДФЕС се носи от нея.

По законосъобразността на използването на тайни записи на телефонни разговори и на свързаните с тях бележки за установяване на извършването на нарушение на член 101 ДФЕС

- 40 В съображения 262—268 от обжалваното решение Комисията изтъква по същество — в отговор на доводите на жалбоподателите, изложени по време на административното производство, с които се оспорва допустимостта на въпросните записи — че тези записи са направени в Нидерландия, където това не е престъпление, че предвид практиката на юрисдикциите на Съюза и на Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“) дори частни лица да са придобили незаконно тези доказателства, пак не съществува пречка Комисията да ги

използва, че нито самата Комисия, нито националните органи стоят в основата на въпросните записи и че предприятието, у което са били намерени тези записи, няма интерес да ѝ предостави тези уличаващи доказателства.

- 41 Според жалбоподателите, първо, тайният запис на телефони разговори представлява престъпление в много държави членки и следователно е незаконно средство за доказване на нарушение на член 101 ДФЕС, второ, съгласно практиката на ЕСПЧ използването като доказателство на тайни записи на телефонни разговори е неоправдано, трето, това използване е неоправдано и съгласно практиката на Общия съд и най-накрая, четвърто, нидерландското право не допуска да се използват тайни записи на телефонни разговори в областта на правото на конкуренция.
- 42 В това отношение трябва да се припомни, че водещият принцип в правото на Съюза е принципът на свободата при събиране на доказателствата, от който следва, от една страна, че когато едно доказателство е придобито правомерно, допустимостта му не може да се оспорва пред Общия съд и от друга страна, че единственият релевантен критерий за преценка на доказателствената сила на редовно представени доказателства е тяхната достоверност (решение от 19 декември 2013 г., *Siemens/Комисия*, C-239/11 P, C-489/11 P и C-498/11 P, непубликувано, EU:C:2013:866, т. 128).
- 43 При липсата на правна уредба на Съюза относно понятието за доказване, всички доказателствени средства, които процесуалните норми на държавите членки допускат в сходни производства, по принцип са допустими (решение от 23 март 2000 г., *Met-Trans и Sagpol*, C-310/98 и C-406/98, EU:C:2000:154, т. 29).
- 44 Все пак, някои доказателства могат да бъдат изключени от преписката по делото по-специално ако съществува съмнение както относно самия характера на оспорвания документ, така и относно въпроса дали той е бил получен със законни средства от лицето, което се позовава на него (вж. в този смисъл решение от 17 декември 1981 г., *Ludwigshafener Walzmühle Erling и др./Съвет и Комисия*, 197/80 — 200/80, 243/80, 245/80 и 247/80, EU:C:1981:311, т. 16). Подобно изключване обаче не е автоматично, тъй като в някои случаи съдилищата на Съюза приемат да вземе предвид доказателства, за които не е установено, че са получени със законни средства (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., *Franchet и Byk/Комисия*, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 78 и цитираната съдебна практика).
- 45 Освен това трябва да се посочи, че анализът на законността на спорните доказателства не може да не отчете задължението на институциите да спазват основните права на жалбоподателите.
- 46 Всъщност, както следва от установената съдебна практика, спазването на основаните права е условие за законосъобразността на актовете на Съюза и той не може да допуска мерки, които са несъвместими със спазването на тези права (вж. решения от 3 септември 2008 г., *Kadi и Al Barakat International Foundation/Съвет и Комисия*, C-402/05 P и C-415/05 P, EU:C:2008:461, т. 284 и цитираната съдебна практика и от 12 декември 2012 г., *Almamet/Комисия*, T-410/09, непубликувано, EU:T:2012:676, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 47 Следователно правото на Съюза не би могло да допусне доказателства, събрани при пълно неспазване на процесуалните действия, предвидени за тяхното събиране и имащи за цел да защитят основните права на заинтересованите лица. Извършването на съответните процесуални действия поради това трябва да се разглежда като съществено процесуално изискване по смисъла на член 263, параграф 2 ДФЕС. Според съдебната практика обаче нарушението на съществено процесуално изискване поражда последици независимо от това дали е причинило вреда на лицето, което се позовава на него (вж. в този смисъл решения от 6 април 2000 г., *Комисия/ICI*, C-286/95 P, EU:C:2000:188, т. 42 и 52 и от 12 декември 2012 г., *Almamet/Комисия*, T-410/09, непубликувано, EU:T:2012:676, т. 39 и цитираната съдебна практика).

- 48 От друга страна, след влизането в сила на Договора от Лисабон трябва да се взема предвид Хартата на основните права на Европейския съюз, която съгласно член 6, параграф 1, първа алинея ДЕС има „същата юридическа сила като Договорите“.
- 49 Член 52, параграф 3 от Хартата на основните права уточнява че доколкото тя съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената конвенция. В съответствие с разясненията относно тази разпоредба смисълът и обхватът на гарантираните права се определят не само от текста на ЕКПЧ, но по-специално и от практиката на ЕСПЧ (решение от 22 декември 2010 г., DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, т. 35).
- 50 В случая, предвид естеството на спорните доказателства, а именно записи на телефонни разговори между частни лица, трябва да се припомни, че член 7 от Хартата на основните права, който урежда правото на зачитане на личния и семейния живот, съдържа права, съответстващи на правата, гарантирани с член 8, точка 1 от ЕКПЧ. Следователно трябва да се приеме, че посоченият член 7 трябва да получи същия смисъл и същия обхват като дадените на член 8, точка 1 от ЕКПЧ съгласно тълкуването му в практиката на ЕСПЧ (вж. в този смисъл решения от 5 октомври 2010 г., McB., C-400/10 PPU, EU:C:2010:582, т. 53 и от 15 ноември 2011 г., Dereci и др., C-256/11, EU:C:2011:734, т. 70).
- 51 Така, тъй като прихващането на далекосъобщения представлява намеса в упражняването на гарантираното с член 8, точка 1 от ЕКПЧ право (решения на ЕСПЧ от 6 септември 1978 г., Klass и други с/у Германия, CE:ECHR:1978:0906JUD000502971, т. 41, 2 август 1984 г., Malone с/у Обединеното кралство, CE:ECHR:1984:0802JUD000869179, т. 64, 24 април 1990, Kruslin с/у Франция, CE:ECHR:1990:0424JUD001180185, т. 26 и 29 юни 2006 г., Weber и Saravia с/у Германия, CE:ECHR:2006:0629DEC005493400, т. 79), то представлява и ограничение на упражняването на съответстващото му право, предвидено в член 7 от Хартата на основните права.
- 52 Освен това трябва да се припомни също, че член 47, първа алинея от Хартата на основните права предвижда, че всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в посочения член условия. Съгласно втората алинея от същия член всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон.
- 53 В съответствие с разясненията относно член 47 от Хартата на основните права, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата на основните права трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване, този член съответства на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ.
- 54 В това отношение трябва да се посочи, че по въпроса дали в контекста на наказателно производство едно неправомерно придобито доказателство лишава обвиняемия от справедлив съдебен процес и нарушава член 6 от ЕКПЧ, ЕПСЧ е приел следното (решение на ЕСПЧ от 26 април 2007 г., Popescu с/у Румъния, CE:ECHR:2007:0426JUD007152501, т. 106):

„Макар [ЕКПЧ] да гарантира в своя член 6 правото на справедлив съдебен процес, тя все пак не урежда допустимостта на самите доказателства — материя, която е преди всичко от сферата на компетентност на националното право. Съдът следователно не може да изключи допустимостта на доказателство, което е събрано в нарушение на предписанията на националното право [...] Съдът припомня също, че в миналото вече е имал повод да посочи, че използването на незаконен запис, и то като единствено доказателство, не противоречи на принципите на

справедливост, установени в член 6, [параграф 1 от ЕКПЧ], включително когато това доказателство е било придобито в нарушение на изискванията на [ЕКПЧ], и по-специално на [член 8 от нея ...]“.

- 55 ЕСПЧ е имал повод да уточни също, че трябва да се установи дали използването като доказателствено средство на незаконно придобит запис не е лишило жалбоподателя от справедлив съдебен процес и дали е спазено правото му на защита по-специално като се провери дали жалбоподателят е имал възможност да оспори автентичността и употребата на посочения запис. Съдът е разгледал и въпроса дали подобен запис не е бил единственото доказателствено средство, което е било взето предвид за постановяване на осъдителна присъда (решение на ЕСПЧ от 12 юли 1988 г., *Schenk c/y Швейцария*, CE:ECHR:1988:0712JUD001086284, т. 48).
- 56 Въпросът дали в обжалваното решение Комисията основателно е използвала въпросните записи като доказателствено средство, трябва да се разгледа именно в светлината на припомнената по-горе съдебна практика.
- 57 В случая най-напред трябва да се посочи, че Комисията е придобила спорните записи по време на проверка в помещенията на едно от участващите в картела предприятия, а именно *Kok Seafood*, извършена в съответствие с член 20 от Регламент № 1/2003.
- 58 Следователно трябва да се подчертае, подобно на Комисията, че от една страна, тези записи не са направени нито от Комисията, нито от друг държавен орган, а от частно лице, което е участвало във въпросните разговори, и от друга страна, че тези доказателства са били събрани законосъобразно от Комисията, като въпреки жалбоподателите не оспорват законосъобразността на проверката, по време на която са били иззети записите.
- 59 В това отношение трябва да се припомни, че в светлината на цитираната в точки 42—47 по-горе съдебна практика законно придобитите от Комисията доказателства по принцип са допустими в рамките на разследване за нарушение на правото на конкуренцията.
- 60 Въпросът, който се поставя в настоящия случай, обаче е дали Комисията може да използва законно събраните от нея доказателства, въпреки че те първоначално са били придобити от трето лице, евентуално незаконно, например в нарушение на правото на зачитане на личния живот на лицето — обект на спорните записи.
- 61 Жалбоподателите считат по-специално, че въпросните записи са били направени от служител на едно от конкурентните предприятия в нарушение на правото на зачитане на личния живот, така както е установено в член 8 от ЕКПЧ.
- 62 В това отношение обаче от практиката на ЕСПЧ, цитирана в точки 54 и 55 по-горе, следва че използването като доказателствено средство на незаконен запис само по себе си не противоречи на принципите на справедливост, установени в член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, включително когато това доказателство е било придобито в нарушение на изискванията на член 8 от ЕКПЧ, когато, от една страна, съответният жалбоподател не е бил лишен нито от справедлив съдебен процес, нито от правото си на защита и от друга страна, това доказателство не е единственото доказателствено средство, което е било взето предвид за постановяване на осъдителна присъда.
- 63 В случая обаче трябва да се отбележи, както се посочва в съображение 37 от обжалваното решение, че по време на административното производство Комисията е дала възможност на всички страни да получат достъп до всички съдържащите се в преписката аудиозаписи и

придружаващите тези записи писмени бележки. Впрочем жалбоподателите не оспорват, че са имали възможност да чуят аудиозаписите, да се запознаят с писмените бележки и да коментират всички доказателства по преписката.

- 64 От друга страна, жалбоподателите не посочват в писменото си становище никакъв друг довод, който дава основание за възникване на съмнения относно справедливостта на въпросното административно производство.
- 65 Освен това трябва да се припомни, че спорните записи не са единственото доказателствено средство, използвано от Комисията, тъй като констатацията в обжалваното решение за нарушение от жалбоподателите на член 101 ДФЕС се основава на съвкупност от доказателства, получени от Комисията по време на административното производство.
- 66 Както бе посочено в точка 17 по-горе, посочените доказателства включват по-специално, освен записи на телефонни разговори и намерени в кабинетите на г-н К. в Kok Seafood бележки относно тези разговори, изявленията на Klaas Puul и приложените в подкрепа на тази изявления писмени доказателства, както и други доказателства, открити по време на извършените от Комисията проверки, и отговора на Stührk на изложението на възразенията.
- 67 Ето защо, макар спорните разговори да са повлияли на решението на Комисията да наложи глоба, противно на изтъкнатото от жалбоподателите, те не са били единственото доказателство, изковало убеждението на Комисията във виновността им.
- 68 Освен това жалбоподателите се ограничават до това да оспорят лаконично достоверността на записите и факта, че Комисията не е отчела надлежно общата ситуация и специфичния контекст, в който са направени записите.
- 69 В това отношение, първо, трябва да се посочи, че жалбоподателите никога не са отричали съдържанието на спорните записи, нито са оспорвали автентичността им.
- 70 Второ, трябва да се констатира, че Комисията е проверила съгласуваността на записите с другите доказателства по преписката.
- 71 Трето, трябва да се припомни, че тъй като въпросните записи са записи на телефонни разговори между две конкурентни предприятия, в които разговарящите лица обменят чувствителна търговска информация, включително информация относно цените, те са особено валидни доказателства с оглед на непосредствената им и пряка връзка с предмета на провежданото разследване.
- 72 Накрая, трябва да се посочи, подобно на Комисията, че въпросните записи увреждат и направилото ги предприятие, а именно Kok Seafood, което опитва да се противопостави на използването им като доказателствено средство. Това становище не се обезсилва от довода на жалбоподателите, потвърден по време на съдебното заседание, че Kok Seafood е направило въпросните записи с цел да ги използва пред органите за защита на конкуренцията било в ущърб на жалбоподателите, било в подкрепа на евентуална молба за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер. В това отношение е достатъчно да се посочи, наред с това, че те не са подали никаква молба за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер, че жалбоподателите не са представили никакво доказателство за това, че Kok Seafood е имало такива намерения.

- 73 В светлината на гореизложените съображения трябва да се заключи, че макар да трябва да се приеме, че въпросните записи са направени незаконно от конкурентно на жалбоподателите предприятие, противно на поддържаното от жалбоподателите, Комисията основателно ги е използвала като доказателствено средство в обжалваното решение, за да констатира наличието на нарушение на член 101 ДФЕС.
- 74 Що се отнася до останалите оплаквания на жалбоподателите относно допустимостта на спорните записи като доказателствено средство, те също не могат да бъдат уважават.
- 75 Що се отнася по-специално до доводите, че тайният запис на телефонните разговори представлява престъпление в много държави членки и следователно е незаконно средство за доказване на нарушение на член 101 ДФЕС, трябва да се посочи, че жалбоподателите по никакъв начин не са подкрепили твърдението си, че използването на подобни телефонни разговори в производство, което има за цел да констатира нарушение на правото на конкуренцията, е забранено като доказателство в правните системи на много държави членки. Всъщност в писмената си реплика жалбоподателите дават само един конкретен пример. Става дума за решение на френския Касационен съд (Касационен съд, пленум, 7 януари 2011 г., 09-14.316 09-14.667, публикувано в бюлетина), в което последният постановява, че тайните записи на телефонни разговори не могат да се използват като доказателства в производство за установяване на нарушение на правото на конкуренцията във Франция.
- 76 Също така няма разпоредба на правото на Съюза, която изрично да предвижда забрана да се вземат предвид доказателства, получени незаконно, например в нарушение на основните права (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., *Franchet и Byk/Комисия*, T-48/05, EU:T:2008:257, т. 75), така че по принцип от припомнената в точки 42—55 по-горе съдебна практика следва, противно на поддържаното от жалбоподателите, че не съществува принцип, съгласно който незаконно получените доказателства да не могат да се използват в рамките на разследване или на съдебно производство.
- 77 Освен това трябва да се припомни, че преценката на доказателство от Комисията в рамките на спор в областта на конкуренцията е уредена от правото на Съюза. В това отношение от припомнената в точки 42—47 по-горе съдебна практика следва, че макар принципът на свободна преценка на доказателствата да има предимство, трябва да се имат предвид основните права и основните принципи на правото на Съюза.
- 78 В това отношение несъмнено е вярно, че съдът на Съюза може да се ръководи и от правото на държавите членки. Това обаче не означава, че трябва да се приложи правото на държавата членка, чиято правна уредба относно събирането на доказателства е най-строга, още повече че както националните правни системи, така и правото на Съюза трябва да интегрират гаранциите, предоставен от ЕКПЧ.
- 79 Всъщност, когато не може да се направи извод за наличието на преобладаваща тенденция по определен правен въпрос в правните системни на държавите — членки на Съюза, еднаквите за Съюза тълкуване и приложение на принципа на свобода при събиране на доказателствата са абсолютно необходими, за да могат проверките на Комисията в рамките на производства, свързани с картели, да протичат при условията на равно третиране на засегнатите предприятия. Ако не беше така, прилагането на правила или на правни понятия от националното право, които произтичат от законодателството на дадена държава членка, би довело до засягане на единството на правото на Съюза (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 септември 2010 г., *Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия*, C-550/07 P, EU:C:2010:512, т. 69—76).
- 80 При всички положения трябва да се отхвърли доводът на жалбоподателите, че ако трябваше да се счете за приложимо нидерландското право, то забранява използването на такива записи.

- 81 Жалбоподателите поддържат по-специално, че от две решения, постановени от Rechtbank Rotterdam (Съд на Ротердам) по дело между Nederlandse Autoriteit Consument en Markt (Нидерландски орган за защита на потребителите и на пазара, наричан по-нататък „АСМ“) и честни предприятия, може да се направи изводът, че тайните записи на телефонни разговори, направени от конкурентно предприятие, се изключват като доказателства в нидерландското право (Rechtbank Rotterdam, 13 юни 2013 г., NL:RBROT:2013:CA3079 и Rechtbank Rotterdam, 11 юли 2013 г., NL:RBROT:2013:5042).
- 82 Трябва да се посочи обаче, както правилно припомня Комисията, че в случая става дума за откриването от Комисията със законни средства на тайно записани от едно предприятие телефонни разговори и използването им в рамките на разследването на Комисията, докато в решенията на Rechtbank Rotterdam става дума за предаването на АСМ на телефонни разговори, записани от Openbaar Ministerie (прокуратура, Нидерландия).
- 83 От друга страна, трябва да се посочи, както бе отбелязано по време на съдебното заседание, че решенията на Rechtbank Rotterdam са отменени с две решения от 9 юли 2015 г. на College van Beroep (College van Beroep voor het bedrijfsleven, 9 юли 2015 г., NL:CBB:2015:192 и College van Beroep voor het bedrijfsleven, 9 юли 2015 г., NL :CBB :2015 :193). Противно на Rechtbank Rotterdam (Районен съд, Ротердам), който отменя глобите, като приема, че не е било доказано по какви причини тези записи са били предоставени на АСМ, College van Beroep приема, че АСМ е имал право да използва информацията от записите, направени законно от прокуратурата в рамките на наказателно разследване.
- 84 College van Beroep е уточнил по-специално, че предоставените на АСМ записи могат да се считат за информация с наказателноправно значение и че не съществува никакво правно основание, което задължава прокуратурата да направи предварителна проверка, преди да предостави на АСМ информация, която може да бъде разгледана от съд. College van Beroep е уточнил, че единственото условие за предоставяне на записите е това предоставяне да се налага по съществени причини от общ интерес. College van Beroep обаче е приел, че забраната за картели е съществена причина от общ интерес, тъй като цели икономическото благополучие на страната. Накрая, College van Beroep е уточнил също, че АСМ не могъл да получи тази информация по друг или по-малко натрапчив начини.
- 85 В светлината на гореизложеното трябва да се заключи, че Комисията не е допуснала незаконосъобразност, като е използвала спорните записи на телефонни разговори, за да докаже наличието на нарушение на член 101 ДФЕС.
- 86 Същият извод се налага и по отношение на бележките относно посочените записи, чиято допустимост също се обжалва от жалбоподателите. Всъщност в това отношение те само изтъкнат, че доводите им относно използването на записите се прилагат mutatis mutandis към посочените бележки.
- 87 При тези обстоятелства тези доводи също трябва да се отхвърлят въз основа на посочените в точки 42—85 по-горе съображения. Що се отнася обаче до доводите на жалбоподателите относно достоверността на тези бележки, те ще бъдат разгледани в точки 88 и сл. по-долу.

По достоверността на бележките относно телефонните разговори и по спазването от Комисията на тежестта на доказване в това отношение

- 88 В съображения 312—334 от обжалваното решение Комисията, изтъква по същество, в отговор на изложените по време на административното производство доводи на жалбоподателите за достоверността на бележките относно телефонните разговори, че тъй като е разполагала с оригиналните аудиозаписи, тя е разгледала писмените бележки, като се е придържала стриктно

към тези записи. Комисията посочва, че е взела предвид и обстоятелството, че писмените бележки не представляват непременно точно копие на телефонните разговори и че понякога авторът им е добавял свои коментари или е пропускал пасажи, които не е смятал за достатъчно важни. Тя добавя, че е тълкувала бележките обективно и разумно и че тълкуванията ѝ са проверени в светлината на други доказателства по преписката.

- 89 Жалбоподателите изтъкват по същество пет оплаквания, за да оспорят достоверността на бележките относно телефонните разговори. Първо, бележките относно посочените телефонни разговори представлявали субективни тълкувания. Второ, нямало ясното отношение на тези разговори и списъка на участвалите в тях лица. Трето, Комисията била допуснала грешки при разпределянето на тежестта на доказване. Четвърто, Комисията трябвало да провери съдържанието на разговорите, като изпрати искания за предоставяне на информация до събеседниците на направилото записите лице, а именно г-н К., и пето, ако аудиоразписите и писмените бележки бъдат изключени като доказателства, жалбата срещу Heiploeg щяла да бъде отхвърлена.
- 90 В това отношение от член 2 от Регламент № 1/2003, както и от установената съдебна практика, следва че в областта на правото на конкуренцията, в случай на спор относно наличието на нарушение, задача на Комисията е да докаже констатираните от нея нарушения и да посочи доказателствата, които могат надлежно да установят осъществяването на фактическия състав на нарушението. За тази цел тя трябва да събере достатъчно точни и непротиворечиви доказателства, за да докаже, че твърдяното нарушение е извършено (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 38 и цитираната съдебна практика).
- 91 Когато при установяване на нарушение на членове 101 и 102 ДФЕС Комисията се основава на писмени доказателства, съответните предприятия не само трябва да представят правдоподобна алтернатива на становището на Комисията, но и да покажат, че доказателствата, въз основа на които в обжалваното решение е установено наличието на нарушението, са недостатъчни. Съдът вече е постановявал, че подобно обръщане на тежестта на доказване не нарушава презумпцията за невиновност (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Commission, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 92 Не е задължително обаче всяко от представените от Комисията доказателства да отговаря непременно на тези критерии по отношение на всеки елемент на нарушението. Достатъчно е съвкупността от посочените от институцията улики, преценени в тяхната цялост, да отговаря на това изискване (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Commission, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 93 Всъщност уликите за доказване на наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС от дадено предприятие, посочени от Комисията в решението, трябва да бъдат преценявани не поотделно, а в тяхната съвкупност (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 41 и цитираната съдебна практика).
- 94 Следва също да се вземе предвид обстоятелството, че антиконкурентните дейности се развиват скрито и следователно в повечето случаи съществуването на антиконкурентна практика или споразумение трябва да бъде логически изведено от определен брой съвпадения и улики, които, взети заедно, могат да представляват, при липсата на друго смислено обяснение, доказателство за нарушаване на правилата на конкуренцията (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 95 Както бе припомнено в точка 42 по-горе, единственият релевантен критерий за преценка на свободно представените доказателства е тяхната достоверност. Според общоприложимите относно доказателствата правила достоверността и следователно доказателствената стойност на даден документ зависят от неговия произход, от обстоятелствата по неговото изготвяне, от

неговия адресат и от това дали съдържанието му е логично и правдоподобно. Следва да се придаде голямо значение на обстоятелството, че даден документ е съставен в непосредствена връзка с фактите или от пряк свидетел на същите. Освен това следва да се припомни, че единствено обстоятелството, че информацията е била предоставена от предприятията, подали молба на основание на Известието относно сътрудничеството от 2006 г., не поставя под въпрос нейната доказателствена стойност (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 45 и цитираната съдебна практика).

- 96 Съгласно установената съдебна практика нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото на Съюза не забраняват на Комисията да се позове по отношение на дадено предприятие на изявленията на другите обвинени предприятия. В противен случай тежестта за доказване на противоречащото на членове 101 и 102 ДФЕС поведение, която пада върху Комисията, би била прекалено голяма и несъвместима с възложената ѝ с Договора за ЕС задача да следи за правилното прилагане на посочените разпоредби (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 97 Разбираемо е наличието на известно недоверие към изявленията, направени доброволно от основните участници в незаконен картел, при положение че тези участници биха могли да омаловажават приноса си към нарушението и да преувеличават този на другите. Въпреки това предвид логиката, присъща на предвидената в Известието относно сътрудничеството от 2006 г. процедура, фактът, че дадено предприятие е поискало за него да се приложи това известие, за да бъде намален размерът на глобата му, не го подтиква непременно да представя неверни доказателства относно останалите участници в разглеждания картел. Наистина, всеки опит да се подведе Комисията, може да постави под съмнение искреното и пълно сътрудничество от страна на предприятието и по такъв начин да застраши възможността му да се възползва в пълна степен от Известието относно сътрудничеството (вж. по аналогия решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 47 и цитираната съдебна практика).
- 98 По-конкретно следва да се приеме, че когато дадено лице признава извършването на нарушение и съответно потвърждава съществуването на факти, надхвърлящи тези, за чието съществуване може да се направи извод непосредствено от въпросните документи, това а priori означава — при липсата на особени обстоятелства, показващи противното — че това лице е взело решение да каже истината. Така изявленията, които не са в интерес на техния автор, трябва по принцип да се разглеждат като особено надеждни доказателства (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 99 Направените от засегнатите предприятия изявления в рамките на заявленията на основание на Известието относно сътрудничеството 2006 г. обаче трябва да се преценяват предпазливо и по принцип не могат да се разглеждат като особено надеждни доказателства, ако не са били подкрепени с други доказателства (решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 49).
- 100 Всъщност съгласно установената съдебна практика, ако не бъде подкрепено от други доказателства, направеното от обвинено в участие в картел предприятие изявление, за което някои от останалите обвинени предприятия твърдят, че е невярно, не може да се счита за достатъчно доказателство, че последните са извършили нарушението (вж. решение от 27 юни 2012 г., Coats Holdings/Комисия, T-439/07, EU:T:2012:320, т. 50 и цитираната съдебна практика).
- 101 Именно в светлината на изложената в точки 90—100 по-горе съдебна практика трябва да се установи дали в обжалваното решение Комисията основателно е използвала писмените бележки относно аудиозаписите като достатъчно достоверни доказателства.

- 102 В случая в съображения 31—39 от обжалваното решение се посочва, че за целите на разследването си Комисията е направила проверки в помещенията на съответните предприятия, а така също и в помещения на частни лица. По време на тези проверки Комисията е намерила по-специално аудиозаписи на телефонни разговори между Heiploeg и Kok Seafood, както и бележки за тези записи, направени от Kok Seafood, без знанието на Heiploeg (вж. съображения 262, 266 и 268 от обжалваното решение). Както бе припомнено в точка 58 по-горе, жалбоподателите не оспорват законността на тези проверки.
- 103 Що се отнася до първото оплакване, съгласно което писмените бележки представляват субективни тълкувания, достатъчно е да се припомни, че единственият релевантен критерий за преценка на свободно представените доказателства е тяхната достоверност (вж. т. 42 по-горе).
- 104 В случая трябва да се посочи, че Комисията признава, че писмените бележки не представляват непременно точна транскрипция на телефонните разговори и че някои записи са били унищожени (вж. съображение 315 от обжалваното решение), което впрочем Комисията е взела предвид при анализа си, както и обстоятелството, че авторът на бележките понякога е добавял свои коментари (вж. по-специално съображения 321, 322, 324 и 325 от обжалваното решение).
- 105 Освен това Комисията е анализирала писмените бележки с оглед на аудиозаписите, когато те са били налице, и Kok Seafood е потвърдило тълкуването ѝ на посочените бележки (вж. по-специално съображения 138, 182, 325 от обжалваното решение).
- 106 Жалбоподателите упрекват Комисията и в това, че не е взела предвид забележката „с Klaas Puul“, която според тях е добавена от г-н К. в посочените в съображение 206 от обжалваното решение писмени бележки, което променяло смисъла на казаните думи. Този довод не може да бъде приет, тъй като добавянето на подобна забележка по никакъв начин не променя доказателствента стойност на бележките. Всъщност, както правилно посочва Комисията в съображения 207 и 208 от обжалваното решение, въпреки въпросната добавка тези бележки свидетелстват за наличието на контакти между Heiploeg и Klaas Puul за постигане на съгласие за увеличаване на продажните цени.
- 107 Впрочем жалбоподателите не представят никакво убедително доказателство, че въпросната добавка придава друг смисъл на тези бележки. Освен това трябва да се посочи, че тези бележки съответстват на други доказателства по преписката, като изявленията и подкрепящите документи на Klaas Puul (вж. съображение 333 от обжалваното решение).
- 108 При тези обстоятелства първото оплакване на жалбоподателите трябва да бъде отхвърлено.
- 109 Що се отнася до второто оплакване, съгласно което няма достатъчно яснота относно датата и списъка на участвалите в тези разговори лица, трябва да се констатира, че жалбоподателите не посочват никакъв пример в подкрепа на това твърдение. Единственият пример, който те цитират, е този с добавката на забележката „с Klaas Puul“, цитирана в съображение 206 от обжалваното решение. Както бе констатирано в точка 106 по-горе обаче, цитираното в посоченото съображение извлечение от бележките потвърждава наличието на контакти между Heiploeg и Klaas Puul, целящи координирането на стратегията им относно продажните цени.
- 110 Във всички случаи, противно на твърдяното от жалбоподателите, от горепосочените бележки може да се разбере самоличността на лицата, взели участие във възпроизведените в бележките разговори, и датата на провеждане на тези разговори, както правилно се посочва в съображения 96 и 207 от обжалваното решение.
- 111 С оглед на гореизложеното второто оплакване трябва да бъде отхвърлено.

- 112 Що се отнася до третото оплакване, изведено от грешка при разпределянето на тежестта на доказване, допусната от Комисията, трябва да се отбележи, че според съдебната практика, когато Комисията се основава на доказателства, които по принцип са достатъчни за установяване на наличието на нарушение, не е достатъчно съответното предприятие да изтъкне възможността за настъпване на дадено обстоятелство, което би могло да засегне доказателствената стойност на посочените доказателства. Обратно, освен ако подобно доказателство не би могло да бъде предоставено от съответното предприятие поради поведението на самата Комисия, предприятието трябва да установи надлежно, от една страна, наличието на изтъкнатото от него обстоятелство, а от друга, че това обстоятелство поставя под въпрос доказателствената стойност на доказателствата, на които се основава Комисията (вж. решение от 6 февруари 2014 г., AC-Treuhand/Комисия, T-27/10, EU:T:2014:59, т. 64 и цитираната съдебна практика).
- 113 Комисията обаче се е основала на писмени доказателства, произхождащи пряко от предприятията, за които се отнася обжалваното решение, за да установи фактическите обстоятелства на нарушението, в което са упрекнати жалбоподателите.
- 114 Следователно Комисията основателно припомня, че когато тя се основа на преки доказателства, съответното предприятие не само трябва да представи правдоподобна алтернатива на становището ѝ, но и да докаже, че представените, за да се установи наличието на нарушението, доказателства са недостатъчни (вж. в този смисъл решения от 7 януари 2004 г., Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 81 и цитираната съдебна практика и от 6 февруари 2014 г., AC-Treuhand/Commission, T-27/10, EU:T:2014:59, т. 63 и 64 и цитираната съдебна практика).
- 115 Трябва да се констатира обаче, че както правилно посочва Комисията в съображения 334 и 342 от обжалваното решение, жалбоподателите само неясно критикуват самите доказателствени средства, но не оспорват констатациите, които произтичат от тях. Освен това те не предоставят никакво правдоподобно алтернативно обяснение на тези констатации, нито доказват, че доказателствата са недостатъчни, за да се установи наличието на нарушението.
- 116 При тези обстоятелства третото оплакване трябва да бъде отхвърлено.
- 117 Що се отнася до четвъртото оплакване, изведено от това, че Комисията е трябвало да провери съдържанието на разговорите, като изпрати искания за предоставяне на информация до участниците в тези разговори, трябва да се припомни, подобно на Комисията, че всички предприятия, включително Heiploeg и Kok Seafood, са имали възможност да проверят тълкуванията на Комисията и да представят алтернативно тълкуване.
- 118 В това отношение трябва да се отбележи, че в съображения 37 и 38 от обжалваното решение се споменава фактът, че всички адресати на обжалваното решение са получили DVD с документите от преписката на Комисията, а Heiploeg се е запознало и с други документи в помещенията на последната. От друга страна, всички адресати на изложението на възраженията са представили писмени становища и са били изслушани на 7 февруари 2013 г.
- 119 Впрочем по време на административното производство Heiploeg е имало достъп до въпросните бележки и до аудиозаписите, което се удостоверява от факта, че правният съветник на Heiploeg е поискал и е получил копие от различни аудиозаписи.
- 120 Независимо от факта, че част от записите са били унищожени (вж. съображение 315 от обжалваното решение), жалбоподателите са имали пълната възможност да проверят точността на писмените бележки с оглед на записите и въпреки това никога не са твърдели, че са имали

затруднения в това отношение. Във всички случаи обаче фактът, че Комисията не е отправила искания за предоставяне на информация до участниците в телефоните разговори, не може да засегне достоверността на бележките, намерени у Kok Seafood.

- 121 Поради това четвъртото оплакване също не може да бъде уважено.
- 122 Що се отнася до петото оплакване, жалбоподателите твърдят, че ако аудиозаписите и свързаните с тях бележки бъдат изключени като доказателство, жалбата срещу Heiploeg ще бъде отхвърлена, тъй като единствените оставащи доказателства са изявленията на Klaas Puul, насочени към освобождаването от глоба или намаляването на нейния размер.
- 123 Както бе припомнено с цитираната в точка 96 по-горе съдебна практика, нито една разпоредба и нито един основен принцип на правото на Съюза не забраняват на Комисията да се позове по отношение на дадено предприятие на изявленията на другите обвинени предприятия. В противен случай тежестта за доказване на противоречащото на членове 101 и 102 ДФЕС поведение, която пада върху Комисията, би била прекалено голяма и несъвместима с възложената ѝ с Договора за ЕС задача да следи за правилното прилагане на посочените разпоредби.
- 124 Според жалбоподателите изявлението на упреknато в участие в картел предприятие не може да се счита за достатъчно доказателство за наличието на нарушение, извършено от последните, ако не е подкрепено от други доказателства.
- 125 От припомнената в точка 100 по-горе съдебна практика обаче следва, че верността на изявлението на участвало в картел предприятие трябва да бъде оспорена от някои от останалите обвинени предприятия, за да възникне съмнение относно доказателствената стойност на въпросното изявление. В случая е достатъчно да се констатира, че жалбоподателите само оспорват използването на изявленията на Klaas Puul, без обаче да привеждат доводи, които поставят под съмнение верността на фактическите констатации, произтичащи от тези изявления. Освен това нито едно друго участвало в картела предприятие не оспорва верността на посочените изявления (вж. съображения 300—311 от обжалваното решение).
- 126 От друга страна, жалбоподателите неправилно считат, че ако не бъдат взети предвид аудиозаписите и свързаните с тях бележки, изявленията, направени от Klaas Puul с цел освобождаване от глоба или намаляване на нейния размер, ще са единствените доказателства. В това отношение трябва да се отбележи, както бе посочено в точки 17 и 66 по-горе, че обжалваното решение се основава и на други доказателства, чиято релевантност в настоящия спор не се оспорва от жалбоподателите, а именно по-специално оставащите материали от проверките, отговора на Stührk на изложението на възраженията и уличаващите писмени документи, предадени от Klaas Puul в подкрепа на изявленията му (вж. съображение 55—224 от обжалваното решение).
- 127 Както следва от припомнената в точка 93 по-горе съдебна практика и както правилно изтъква Комисията обаче, уликите за доказване на наличието на нарушение на член 101, параграф 1 ДФЕС от дадено предприятие, които Комисията посочва в решението, трябва да бъдат преценявани не поотделно, а в тяхната съвкупност.
- 128 При тези обстоятелства петото оплакване също не може да бъде уважено.
- 129 В светлината на всичко изложено по-горе трябва да се заключи, че не е доказано, че Комисията е нарушила член 101 ДФЕС или член 2 от Регламент № 1/2003, като е използвала в случая спорните записи на въпросните телефонни разговори или свързаните с тях бележки.

130 Следователно първото и второто основание трябва да бъдат отхвърлени.

По третото основание, изведено от това, че Комисията неправилно е отказала да вземе предвид неспособността за плащане на жалбоподателите по смисъла на точка 35 от Насоките

131 В рамките на това основание жалбоподателите изтъкват, че Комисията е допуснала множество правни и фактически грешки, като е отхвърлила молбата им за намаляване на размера на глобата, основана на неспособността им за плащане. Те изтъкват, първо, че плащането на глобата би застрашило жизнеспособността им, второ, че плащането на глобата би довело до загуба на значителна част от стойността на активите на предприятието и трето, че в случая социално-икономическият контекст бил много особен.

132 Точка 35 от Насоките, която посочва отражението, което може да има способността за плащане на санкционирано за нарушение на член 101 ДФЕС предприятие върху изчисляването на глобата, която може да му бъде наложена, има следното съдържание:

„В изключителни случаи Комисията може при поискване да отчете неспособността на предприятието да плаща с оглед на [особен] социален и икономически контекст. Тя няма да основава каквото и да е намаление на размера на глобата, предоставено на това основание, само на констатирането на влошено финансово положение или дефицит. Намалението може да бъде предоставено само на основата на обективни доказателства, че налагането на глобата, съгласно предвиденото в настоящите насоки, необратимо би застрашило икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“.

133 Според установената съдебна практика, като приема правила за поведение като Насоките и като обявява посредством публикуването им, че ще ги прилага занапред към съответните случаи, Комисията се самоограничава при упражняването на правото си на преценка и не може да се отклони от тези правила, за да не бъде санкционирана евентуално за нарушение на общи принципи на правото като принципите на равно третиране или на защита на оправданите правни очаквания (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, С-189/02 Р, С-202/02 Р, С-205/02 Р—С-208/02 Р и С-213/02 Р, EU:C:2005:408, т. 211 и от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, Т-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 40).

134 Най-напред трябва да се посочи, че може да бъде предоставено намаляване на размера на глобата на основание точка 35 от Насоките само при изключителни обстоятелства и съгласно условията, определени в тази точка. В този смисъл, от една страна, трябва да бъде доказано, че наложената глоба „необратимо би застрашил[а] икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довел[а] до това неговите активи да загубят цялата си стойност“. От друга страна, трябва да се докаже и наличието на „[особен] социален и икономически контекст“. Следва да се припомни освен това, че тези две групи условия преди това са били изведени от съдилищата на Съюза.

135 По отношение на първата група условия е постановено, че при определяне на размера на глобата, която да наложи за нарушаване на правилата за конкуренция, Комисията по принцип не е длъжна да отчита лошото финансово състояние на дадено предприятие, тъй като признаването на такова задължение би довело до предоставяне на неоправдано конкурентно предимство на най-малко приспособените към условията на пазара предприятия (решения от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия,

C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 327 и от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Commission, T-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 94).

- 136 Поради това само констатацията, че съответното предприятие е в лошо финансово състояние или дефицит, не е достатъчна, за да обоснове искане, което има за цел Комисията да вземе предвид неспособността за плащане на това предприятие, за да му предостави намаление на глобата.
- 137 Освен това според установената съдебна практика правото на Съюза не забранява постановена от институция на Съюза мярка сама по себе си да предизвика обявяването в несъстоятелност или ликвидацията на предприятие. Макар подобно действие да може да накърни финансовите интереси на собствениците или на акционерите, това не води на свой ред до загуба на стойността и на персоналните, материалните и нематериалните елементи, включени в предприятието (решения от 29 април 2004 г., Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Rec, EU:T:2004:118, т. 372 и от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, T-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 50).
- 138 Не може да се счита, че чрез приемането на точка 35 от Насоките Комисията си е наложила някакво задължение, което противоречи на тази съдебна практика. За това свидетелства фактът, че в посочената точка не се говори за несъстоятелност на дадено предприятие, а за ситуация, настъпила „в [особен] социален и икономически контекст“, при която налагането на глоба „би застрашило необратимо икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“ (решение от 12 декември 2012 г., Novácke chemické závody/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 188).
- 139 Следователно фактът, че налагането на глоба за нарушаване на правилата на конкуренцията може да доведе до обявяване на съответното предприятие в несъстоятелност, сам по себе си не е достатъчен за прилагането на точка 35 от Насоките. Всъщност ликвидацията на дадено дружество не води непременно до изчезването на съответното предприятие. То може да продължи да съществува като такова или в случай на рекапитализация на дружеството, или в случай на общо придобиване от друго образувание на елементи от актива му. Такова придобиване може да се извърши или чрез доброволно изкупуване, или чрез принудителна продажба на активите на дружеството с продължаване на дейността (решение от 12 декември 2012 г., Novácke chemické závody/Комисия, T-352/09, EU:T:2012:673, т. 189).
- 140 Следователно посочването в точка 35 от Насоките на загубването на цялата стойност на активите на съответното предприятие трябва да се разбира в смисъл, че се отнася до положение, при което придобиването на предприятието при условията, посочени в точка 139 по-горе, изглежда малко вероятно, дори невъзможно. При това положение елементите, които съставляват актива на това предприятие, ще бъдат предложени за продажба поотделно и е възможно за много от тях да не се намери купувач или в най-добрия случай да бъдат продадени на значително занижена цена (решение от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, T-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 98).
- 141 Колкото до втората група условия, отнасяща се до наличието на особен социален и икономически контекст, тя препраща съгласно съдебната практика към последствията, до които заплащането на глобата би могло да доведе, по-специално под формата на увеличаване на безработицата или на влошаване в икономическите сектори, които се намират във възходяща или низходяща позиция спрямо въпросното предприятие (решения от 29 юни 2006 г., SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, EU:C:2006:433, т. 106 и от 12 декември 2012 г., Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver/Комисия, T-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 99).

- ¹⁴² Следователно, ако са изпълнени горепосочените кумулативни условия, налагането на глоба, която би могла да доведе до изчезването на дадено предприятие, би била в противоречие с целта, преследвана от точка 35 от Насоките. По този начин прилагането на тази точка към съответните предприятия представлява конкретно изражение на принципа на пропорционалност в областта на санкциите за нарушенията на правото на конкуренцията (вж. този смисъл решение от 12 декември 2012 г., *Ecka Granulate и non ferrum Metallpulver*/Комисия, T-400/09, непубликувано, EU:T:2012:675, т. 100).
- ¹⁴³ Накрая, както многократно и правилно е припомняла Комисията в рамките на производства пред Общия съд, щом като прилагането на точка 35 от Насоките съставлява последният елемент, взет предвид при определяне на размера на глобите, наложени за нарушаване на приложимите към предприятията правила за конкуренция, преценката на способността за плащане на санкционираните предприятия попада в обхвата на правомощието за пълен съдебен контрол, което е предвидено в член 261 ДФЕС и в член 31 от Регламент № 1/2003.
- ¹⁴⁴ Колкото до обхвата на това правомощие, следва да се припомни, че то представлява начин за прилагане на принципа на ефективна съдебна защита — общ принцип на правото на Съюза, който понастоящем намира израз в член 47 от Хартата на основните права и съответства в правото на Съюза на член 6 от ЕКПЧ (вж. в този смисъл решения от 8 декември 2011 г., *Chalkor*/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 51, от 6 ноември 2012 г., *Otis и др.*, C-199/11, EU:C:2012:684, т. 47 и от 18 юли 2013 г., *Schindler Holding и др.*/Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 36).
- ¹⁴⁵ Всъщност съгласно съдебната практика спазването на член 6 от ЕКПЧ не изключва възможността в производство с административен характер да бъде наложено „наказание“ първо от административен орган. Това обаче предполага решението на административен орган — когато самият той не изпълнява условията, предвидени в член 6, параграф 1 от ЕКПЧ — да подлежи на последващ контрол от съдебен орган, който може да упражнява пълен съдебен контрол. Една от характерните особености на съдебен орган, който може да упражнява пълен съдебен контрол, е и правото да изменя обжалваното решение по всички както фактически, така и правни въпроси. Такъв орган трябва по-специално да има право да разгледа всички фактически и правни въпроси, които са от значение за спора, с който е сезиран (решение от 18 юли 2013 г., *Schindler Holding и др.*/Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 35).
- ¹⁴⁶ Освен това липсата на служебен контрол върху цялото спорно решение не е нарушение на принципа на ефективна съдебна защита. За спазването на този принцип не е необходимо Общият съд, който, разбира се, трябва да отговори на повдигнатите основания и да упражни контрол както от правна, така и от фактическа страна, да бъде задължен да направи служебно ново пълно проучване на преписката (решение от 8 декември 2011 г., *Chalkor*/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 66).
- ¹⁴⁷ Така, с изключение на абсолютните основания за отмяна, които трябва да разгледа и при необходимост да изтъкне служебно, съдът на Съюза трябва да осъществи своя контрол въз основа на доказателствата, представени от жалбоподателя в подкрепа на изложените основания, и не може да се основе на свободата на преценка, с която разполага Комисията, във връзка с оценката на тези доказателства и да откаже да осъществи задълбочен контрол както от правна, така и от фактическа страна (вж. в този смисъл решение *Chalkor*/Комисия, C-386/10 P, EU:C:2011:815, т. 62).
- ¹⁴⁸ Накрая, извършващият пълен съдебен контрол съд трябва по принцип и след разглеждане на доказателствата, представени му от страните, да вземе предвид правното и фактическото положение, което съществува към датата, на която постановява своето решение, когато счита, че е обосновано да упражни правомощието си за изменение (вж. в този смисъл решения от

6 март 1974 г., Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, 6/73 и 7/73, EU:C:1974:18, т. 51 и 52, от 14 юли 1995 г., CB/Комисия, T-275/94, EU:T:1995:141, т. 61 и от 5 октомври 2011 г., Romana Tabacchi/Комисия, T-11/06, EU:T:2011:560, т. 282—285).

- 149 Именно в светлината на тази съдебна практика и с оглед на доводите на страните пред Общия съд и на информацията, предоставена от жалбоподателите след съдебното заседание, трябва да се преценят мотивите на обжалваното решение.
- 150 В случая в съображения 562—566 от обжалваното решение Комисията отхвърля молбата на жалбоподателите за намаляване на размера на глобата поради неспособността им за плащане, като посочва, първо, че намаляването на размера на глобата няма да намали опасността от обявяване в несъстоятелност и второ, че жалбоподателите не са доказали, че след евентуално обявяване в несъстоятелност активите им вече няма да се използват в промишлеността, и че следователно ще загубят съществена част от стойността си. Според Комисията е вероятно Heiploeg или поне някои от дружествата от групата Heiploeg да възобновят дейността си и да продължат да я осъществяват „as a going concern“. Комисията счита, че във всички случаи, дори при самостоятелна продажба на активите на Heiploeg, тези активи ще бъдат продадени на конкурентно предприятие или на нов участник в сектора и ще продължат да се използват в промишлеността.
- 151 Първо, жалбоподателите оспорват довода на Комисията, че финансовото им състояние вече е било толкова лошо, че е възможно те да бъдат обявени в несъстоятелност дори ако не им бъде наложена глоба. Жалбоподателите се позовават на актуализирана версия на изготвена от одитор експертна оценка от 24 октомври 2012 г. (наричана по-нататък „оценка Р“), предоставена на Комисията по време на административното производство.
- 152 В това отношение трябва да се посочи, че от „оценка Р“ следва, че още преди налагането на глобата от Комисията жалбоподателите са били в особено тежко финансово състояние, което ги поставя на ръба на несъстоятелността.
- 153 В „оценка Р“ се посочва, че финансовото реструктуриране, извършено през юни 2012 г., едва е осигурило на жалбоподателите достатъчно средства, при спазването на определени условия, за управлението на текущите сделки.
- 154 Освен това в същия документ се посочва, че съотношението между задълженията и печалбата преди плащане на лихви, данъци и амортизационни отчисления, която измерва способността на предприятието да покрие задълженията си, е особено високо (16,2 през 2011 г.) и че тази печалба преди плащане на лихви, данъци и амортизационни отчисления за първите шест месеца на финансовата 2012/2013 г. е много под предвижданията (0,7 милиона евро вместо 3,9 милиона).
- 155 При тези обстоятелства трябва да се констатира, че противно на поддържаното от жалбоподателите, „оценка Р“ не доказва, че те биха избегнали обявяването в несъстоятелност, ако не им беше наложена глоба.
- 156 Разбира се, вярно е, както поддържат жалбоподателите, че налагането на глоба увеличава опасността от обявяване в несъстоятелност. Подобно на припомненото в точка 137 по-горе обаче, от една страна, трябва да се посочи, че правото на Съюза не забранява постановена от институция на Съюза мярка сама по себе си да предизвика обявяването в несъстоятелност или ликвидацията на предприятие.
- 157 От друга страна, за да се приложи точка 35 от Насоките, не е достатъчно да се докаже, че съответното предприятие ще бъде обявено в несъстоятелност, ако му бъде наложена глоба. В самия текст на тази точка се предвижда, че трябва да съществуват „обективни доказателства, че

налагането на глобата [...] би застрашило необратимо икономическата жизнеспособност на съответното предприятие и би довело до това неговите активи да загубят цялата си стойност“, което не става автоматично, в случай че дружествата, които експлоатират въпросното предприятие, бъдат обявени в несъстоятелност (вж. т. 138 по-горе).

- 158 От това следва, че Комисията правилно е приела, че намаляването на размера на глобата няма да намали опасността от обявяване в несъстоятелност.
- 159 Второ, що се отнася до довода на жалбоподателите, че плащането на глобата би довело до загубване на значителна част от стойността на активите на предприятието, той също не обосновава необходимостта да се отчете способността за плащане на жалбоподателите, за да се намали размерът на наложената им глоба.
- 160 В това отношение трябва да се посочи, че счетоводната стойност на Heiploeg, която според „оценка Р“ възлиза на 178 милиона евро, е била изчислена към 31 март 2012 г., тоест почти две години преди обявяването на предприятието в несъстоятелност в края на януари 2014 г. Следователно предвид финансовите затруднения на Heiploeg, не е изключено счетоводната му стойност да е била по-ниска към момента на обявяването му в несъстоятелност в началото на 2014 г.
- 161 Разбира се, вярно е, както поддържат жалбоподателите, че съгласно „оценка Р“ стойността на активите на предприятието ще намалее с 50 % в случай на обявяване в несъстоятелност и че предоставената от тях след съдебното заседание информация показва, че общите приходи от продажбата на различни активи на Heiploeg след обявяването му в несъстоятелност възлизат на по-малко от 70 милиона евро.
- 162 Въпреки това трябва да се посочи, че както докладът на синдиците, така и предоставената от жалбоподателите след съдебното заседание информация показват, че значителна част от въпросните активи, като например обекта за третиране в Зауткамп (Нидерландия), са придобити от купувачи, които продължават да експлоатират предприятието в сектора за обработка и търговия със скариди от Северно море.
- 163 Следователно ликвидацията на Heiploeg не води до изчезването му. Напротив, то продължава да съществува само по себе си, тъй като други образувания продължават да го експлоатират.
- 164 При тези обстоятелства, противно на поддържаното от жалбоподателите, с налагането на глобата активите на въпросното предприятие не са загубили цялата си стойност по смисъла на точка 35 от Насоките.
- 165 Трето, що се отнася до доводите на жалбоподателите, че осъществяват дейността си в особен социален и икономически контекст, трябва да се посочи, че обжалваното решение не съдържа анализ в това отношение.
- 166 Тъй като обаче, както бе посочено в точки 150—64 по-горе, Комисията правилно е приела, че първата група кумулативни условия за намаляване на размера на глобата поради неспособност за плащане не е изпълнена, тя не е допуснала грешка, като е счела, че не е необходимо да се разглежда втората група условия.
- 167 Във всички случаи, макар, разбира се, да е вярно, че в „оценка Р“ е предвидено, че обявяването в несъстоятелност на Heiploeg би довело до загуба на работни места и следователно до повишаване на процента на безработица в цялата провинция Гронинген (Нидерландия), в действителност докладът на синдиците показва, че придобиването на активите на Heiploeg от

друго образувание, включващо запазване на седалището на предприятието и на обекта за обработка в Зауткамп, ще позволи да се запазят голяма част от работните места в региона и да се съхранят перспективите на около 200 ловци на скариди.

- 168 Предвид всички изложени по-горе съображения трябва да се заключи, че жалбоподателите не са доказали, че са налице условията за намаляване на размера на глобата им поради неспособността им за плащане по смисъла на точка 35 от Насоките. Поради това третото основание трябва да бъде отхвърлено.
- 169 От всичко изложено по-горе следва, че щом като не може да бъде уважено нито едно от основанията, изтъкнати от жалбоподателите в подкрепа на исканията им за отмяна и за изменение, жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 170 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда Goldfish BV, Heiploeg BV, Heiploeg Beheer BV и Heiploeg Holding BV да заплатят съдебните разноски.**

Berardis

Czúcz

Popescu

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 септември 2016 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора	2
Обжалваното решение	3
Производство и искания на страните	6
От правна страна	7
По първото и второто основание, изведени от нарушение на член 101 ДФЕС и на член 2 от Регламент № 1/2003, тъй като Комисията е използвала съответно тайно направени аудиозаписи и бележки относно тези записи	7
По законосъобразността на използването на тайни записи на телефонни разговори и на свързаните с тях бележки за установяване на извършването на нарушение на член 101 ДФЕС ..	7
По достоверността на бележките относно телефонните разговори и по спазването от Комисията на тежестта на доказване в това отношение	13
По третото основание, изведено от това, че Комисията неправилно е отказала да вземе предвид неспособността за плащане на жалбоподателите по смисъла на точка 35 от Насоките	19
По съдебните разноски	24